

nemlig kunde have forlangt særskilt Afstemning over dets enkelte Dele. Med Hensyn til den ærede Ministers Forslag under Nr. 30, da er der kun eet Medlem foruden mig, som har tiltraadt det. Jeg tilstaaer, jeg forstaaer ikke, hvorfor den ærede Minister vil have et Tillæg af „en Fjerdedeel“ Jeg kan ikke rigtig finde Traaden i hans Forslag. Der er bestemt „en Femtedeel“ for Kjøbstæderne og „en Femtedeel“ for Amtsrådene som det Beløb, der skal udredes, uden højere Stadsæstelse, ud over Udgifterne efter 3 Aars Gjennemsnit. Det synes mig derfor at være det Naturlige, at man ogsaa her bliver staaende ved en Femtedeel. Et Forslag i den Retning blev imidlertid forkastet ved anden Behandling; jeg havde haabet at see den ærede Minister dengang støtte det noget kraftigere, men det glæder mig dog nu at see, at han er kommen med et andet Forslag, der falder meget nær ved hiint Forslag, og jeg vilde derfor paa ingen Maade vanskeliggjøre Sagens Ordning ved at fastholde Femtedelen, men har sluttet mig til Forslaget om Fjerdedelen. Den ærede Ordfører havde ganske Ret i, at der virkelig kan indtræde Tilfælde, hvor en Commune endogsaa er pligtig til at udrede en Udgift, uden at den er istand til at udrede den med et Beløb, der svarer til Gjennemsnittet af de tre nærmest foregaaende Aar med Tillæg af en Fjerdedeel, men den Ulykke er da ikke saa stor, thi naar dette hænder, saa sender Sogneraadet Sagen til Indstilling til Amtet, og Amtsrådet giver da øieblikkelig sin Sanction. Der kan ikke være den fjerneste Tvivl om, at det er en reen Formsgag. Men paa den anden Side kan det virkelig tænkes, at et Sogneraad, skjøndt det i det Hele sørger for, at Sognets Beboere ikke komme til at udrede for meget — især da jo Raadets Medlemmer selv skulle være meddeeltige i Udrebelsen — kan foretage Overgreb, og det ikke blot i det Tilfælde, som den ærede Minister nævnte, men ogsaa, hvor det selv efter dets egen Mening handler fuldkommen i Sognets Interesse, men dog maaffee forglemmer rigtig at see paa, at hvad der for Nogle i Communen og for selve Sogneraadets Medlemmer ikke er trykkende, vil for Andre i Communen medføre en overmaade stor Byrde.

Jeg kender saaledes Tilfælde, hvor et Sogn havde besluttet at bygge en Skole, som skulde koste flere tusinde Rigsdaler, og vedtog at afbetale denne Sum i nogle ganske faa Aar; det kan maaffee for Sogneraadets Medlemmer være en overmaade beqvem Form, og det feer jo stort ud, hurtigt at afgjøre Gjælden, men det kan for andre af Beboerne være en meget stor Byrde. Det synes mig naturligt, at vi gaae ud fra, at Sogneraadets Medlemmer kunne være usuldkomne Mennesker, der kunne tage fejl, ligesom alle Andre; derfor skal jeg stemme for Forslaget.

S. M. Petersen: Det Forslag, der under Nr. 3 er stillet af den høitærede Minister, gaaer ud paa at indsætte nogle Ord i Slutningen af § 1, og disses Hensigt er at gjøre det mere vanskeligt, end det ellers vilde være for 2 Communer, som have fælles Bestyrelse, at have den særskilt, naar et af Sognene skulde ønske det. Jeg skal herom deels henholde mig til, hvad jeg tillod mig at udtale ved 2den Behandling, og maaffee jeg gjør mig skyldig i en Gjentagelse, naar jeg siger, at der ikke er saa faa Tilfælde, hvor Forholdet er saa beklageligt, og hvor to eller flere Sogne kunne leve et saa ulykkelig Samliv, at det efter mit Skjøn vilde være ønskeligt, at de kunde blive skilte ad. Som jeg har bragt i Erfaring, er man i Ministeriet meget tilbøjelig til at holde paa, at de skulle blive sammen; men jeg skjønner ikke rettere, end at Ministeriet har denne Ret til at fastholde dette alligevel, uagtet disse Ord blive ubelabte; thi der staaer jo ganske vist „med Indenrigsministeriets Samtykke“, og Indenrigsministeriet behøver jo ingenslunde disse særegne Omstændigheder at skyde sig ind under; thi, dersom det vil sige Nei, kan det jo sige Nei alligevel. Jeg vilde nu have ønsket, at Indenrigsministeriets Samtykke slet ikke var nødvendigt, og at Amtsrådet kunde tilstaae en saadan Adskillelse, thi Amtsrådet kender jo egentlig de stedlige Forhold bedre; men dette har jeg dog ikke dristet mig til at forsøge at faae ind i Loven. Men at indsætte, at Ministeriet har Ret til at sige Nei, og saa sige, at, naar særlige Forhold tale derfor, kunne de sige Ja, kan jeg ikke være med til. Lad Indenrigs-